រឿង មហាចោរនៅទល់ដែន

ភាគទី៤៤ (ស្នេហាលើទូក)

ពាក្យនេះ ក៏ត្រូវគេខ្សឹបគ្នាជាលំដាប់។

មាននុស្សុះរឹងទៅលើមើលតាមបង្អួចទៅក្រៅ។ ឃើញកាមាចាប់សេះមួយបំផាយទៅទិសខាងលិច។ បុរសស្ទុះទៅក្នុងបន្ទប់មួយទៀត ជួបព្រះនាងខត្តិយាណី ដែលលាន់មាត់ថា:

មាននុភាំងស្មារតីពីមុខចំណាប់ផុតអស់ស្រីនេះ។

អើ! ពេលនេះជាពេលប្រសើរណាស់។ យើងជួបគ្នាតែក្នុងពេលអាសន្នហ្ន៎!

នាងមណីខាំធ្មេញសម្លឹងមុខមាននុ។

មាននុស្ទុះភ្លែតទៅចាប់នាងលើកបីរត់ចេញតាមមាត់ទ្វារសំដៅទៅឯមាត់កំពង់។

នាងមណីប្រឹងបម្រះយ៉ាងណាក៏ចេញមិនរួចឡើយ។

លុះទៅដល់ក្នុងទូកថ្ងៃមួយ ដែលជាទូករបស់ព្រះកម្ពុត មាននុទម្លាក់នារីវរលក្ខណ៍ប្រុស រួចចាក់សោគ្រឹប។ នាយកោបមកដល់ជាបន្ទាន់នោះដែរ។ មាននុប្រាប់នាយកោបថា:

ហៅគ្នាយើង រើសដើងឯកឲ្យបានដប់នាក់មកធាប់។

ខាងលើអារុណ មហាកាល វាយថយធ្លាយមកក្រោពាសវាល។

គាប់ជួនពេលនោះ ពួករទេះក៏មកដល់ទៀត។ ការវាយប្រឡូកក៏មានឡើងយ៉ាងពិស្ដារ។

កងទាហានលុះបានឃើញខ្មាំងច្រើនពេក ក៏ថយរត់ចូលបន្ទាយវិញចាក់សោរឥតបង្អង់។

អារុណសើចគ្រហាញដាក់មាត់ទ្វារ ដែលបិទជិតស្លុង រួចបញ្ជាឲ្យពលប្រជាជន និងពលអ្នកទោសថយខ្លួនថយទៅភូមិភ្លៀត។

ក្នុងរាំងនទងងឹតនៃពសុជា ទូកថ្ងៃបោះពួយយ៉ាងលឿនបណ្ដោយទឹកទៅតាមខ្សែទឹក។ ក្នុងផ្ទៃងងឹតនេះ វាសនាព្រះនាងខត្តិយាណីក៏ងងឹតដែរ។ បីម៉ោងមុននេះ វាសនាព្រះ

នាងភ្លឺត្រចះត្រចង់ល្អ តែពេលនេះនាងមកបង្ខំជាន់ពន្ធិចឲ្យងងឹតស្អុងវិញ។ ដោយហេតុនេះហើយបានជាមានពាក្យបុរាណចារ្យនិទានថា:

"ឃ្មោកលិច អំបែងអណ្តែត កង់ត្រាច កង់ធ្ងន់"

បើវដ្តសង្សារតាក់តែងមនុស្សឲ្យវិលចុះវិលឡើងយ៉ាងនេះ តើមនុស្សចេះតែនៅចង់ចិត្តប្រកាន់តែខ្ពស់មិនសមហេតុមិនសមផលឬអ្វី?

ខាងលើដំបូល មាននន្ទដែលអស់កម្លាំងដេកគងថ្វាសមើលផ្កាយនៅជិតអ្នក គឺមហាកាលម្ចាស់អារុណម្ចាស់។ ខាងមុខនាយកោប វីរៈ និងបំរុងចែវយ៉ាងមាំមួន។ កូនទាហានឈ្មោះបង្រួលកាន់កន្សែ។ ខាងក្នុងទូកក្នុងបន្ទប់ដែលបិទជិតចាក់សោ គឺព្រះនាងខត្តិយាណីស្រីជាប់ទោស។

នាងគេងលើគ្រែមួយ មានពូកយ៉ាងស្អាត បីដូចក្នុងបន្ទប់គេងរបស់នាង។ ចង្កៀងប្រេងកាតតូចមួយបំភ្លឺវត្ថុនានាដែលល្អ។ ឃើញចាំងនឹងភ្នែក មានកែវទឹក ផ្តិលប្រាក់ កញ្ចក់ស្និត កែវម្សៅ ដបទឹកអប់ជាដើម។ នារីគេងពុំលក់ទេ ត្បិតពុំដឹងថាមាននន្ទធ្វើបាបនាងវិញយ៉ាងណាវិញ ដោយក្តៅស្អុះពេក នាងក្រោកទៅបើកបង្អួច។ ទេ! បង្អួចបិទជិតពីក្រៅ។ នាងញញឹមដោយឃើញថាគុករបស់មាននន្ទជាគុកមួយដែលរសាត់តាមខ្សែទឹកហើយដៃឃ្វេងឃ្វាង។ ចេះតែលឿនទៅមុខជាដរាប។ ម្យ៉ាងទៀត គុកនេះសមសួនមែន ត្បិតមានពូកដេកផង។ នារីនឹកថា គុកចោរគ្រាន់បើជាងគុកអ្នករាជការដែរ។ ធីតាហៀបនឹងដើរទៅទម្រេតលើពូកវិញ ស្រាប់តែឮសូរមាត់មាននន្ទ និងកងសហជីវិននិយាយគ្នារអ៊ូខាងលើដំបូលទូក។ កញ្ញាអរព្រួចផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ឮមាននន្ទនិយាយរវើយៗ ដោយអស់កម្លាំងថា:

ស្អែកល្ងាចយើងទៅដល់មាត់ទន្លេមែនទេ?

មហាកាលឆ្លើយ:

បាទ! បើយ៉ាងយូរយប់ចុះ។

ព្រះនាងខត្តិយាណីបើកភ្នែកធំៗ ដឹងថាគេនាំខ្លួនផុតពីទល់ដែនសៀមជាប្រាកដ។ មាណវីព្រឺក្បាលខ្វាកៗ។ រួចពីនោះគឺសំឡេងអារុណដែលនាងពុំភ្លេច ដែលអធិប្បាយប្រាប់មាននន្ទ

អំពីកាលខ្លួនមកដល់ភូមិភ្នៀតរួចបានឃើញប្រកាសក៏លាមក រួចបានវាយប្រឡូកក្នុងអសនៈព្រះកម្ពុត។ គួរកោតសរសើរដល់ស្នាដៃ និងសេចក្ដីវាងវៃក្នុងការប្រយុទ្ធរបស់បុរសនេះមែន។ ក្រោយមក មានទូបញ្ជាថាៈ

ឲ្យផ្លាស់គ្នាកាច់ចង្កូតម្ដងម្នាក់ៗ។ ម្នាក់កាច់ចង្កូតចំនួនបីម៉ោងទាំងមេ ទាំងកូន។ ឥឡូវឈប់ចែវនាំគ្នាដេកចុះ។

អ្នកពាល់គ្នាស្រែកហ៊ោក្រេវ សប្បាយនឹងកិច្ចបញ្ជានេះ។

មានទូបន្តកិច្ចបញ្ជាទៅទៀតថាៈ

ក៏ប៉ុន្តែ កោប។

បាទ!

ហ៊ឺ! យកកូនសោនេះទៅចាក់បន្ទប់ក្នុងទូកមើល។ រួចសួរប្អូនខ្ញុំថា ត្រូវការអ្វីខ្លះ? នែ! កុំមើលងាយណ៎ា! តោងគួរសមនឹងគេជានិច្ចព្រោះយើងមិនទាន់ឃើញទោសគេទេ។ នែ! ...កុំភ្លេចបម្រើទឹកក្ដៅគេផង។

មហាកាល និងអារុណទះដៃផូងៗ សើចយ៉ាងសប្បាយ រួចលួចនិយាយថាៈ

អាកោបមានសំណាងណាស់វើយ!

មានទូឮដូច្នោះ លួចសើចក្នុងកំភួនដៃដែលអ្នកដាក់លើមុខអ្នក រួចធ្វើមិនឮនឹងពាក្យលេងនេះ។

នាយកោបធ្វើមុខក្រញូវ លួចសម្លក់មហាកាល និងអារុណ រួចទះក្បាលបង្រួល ដែលកាច់ចង្កូតមួយផ្លូង លោតចុះទៅចាក់សោទ្វារ។

នាងខត្តិយាណីស្ទុះទៅទម្រេតខ្លួនលើគ្រែធ្វើព្រងើយ។ ទ្វាររបើកឡើង។ នាយកោបឱនខ្លួនធ្វើគារវកិច្ចពីមុខនារី។ នាងងក់ក្បាលចោលញញឹមយ៉ាងស្រស់ដាក់នាយកោប ដែលធ្វើឲ្យនាយកោបឈ្ងុលអួលៗក្នុងចិត្ត និយាយឡើងញ័រថាៈ

(*សូមរង់ចាំតាមដានភាគទី៤៥ នៅសប្ដាហ៍ក្រោយ*)

អត្ថបទដោយ៖ មាស សុភាព